

Så skal jeg nok lade være med at rose SF mere, for det kunne jo være, at noget af goodwill'en ryger, men i al fald mener jeg, at det bestemt står 1-0 til SF i denne debat, og det skal være dem vel undt; det tager lang tid her i Tinget at få sådan en sejr hjem.

Men i øvrigt vil jeg godt starte med at sige tak til udenrigsministeren for en meget realistisk tale, i virkeligheden en tale, som jeg glædede mig uendelig meget over, fordi vi for en gangs skyld fik eksempler på, hvad der sker af godt i EU inden for miljøet. Det er så sjældent, at man koncentrerer sig om det. Ofte tager man alle de her enkeltsager, som der jo ikke er så mange af, men hvis man så koger suppe på dem nogle gange, lykkes det at få skabt et negativt billede. Jeg vil gerne glæde mig over og sige tak til udenrigsministeren, fordi man tog den positive indfaldsvinkel og virkelig ville gå ind i en miljødiskussion, der også havde noget med virkeligheden at gøre.

For selvfølgelig er der da enkelte dårlige sager, men det store antal gode bliver jo ikke ødelagt af det, og en gang imellem synes jeg faktisk, at der i miljødiskussionen herhjemme i EU-sammenhæng er en proportionsforvrængning. Jeg kan ikke lade være med at tænke tilbage på madsminkesagen. Og der kan vi godt diskutere: Hvad var der? Tre stoffer, som vi ikke brød os om var på listen. Javel. Men man fik ikke rigtig koncentreret sig om de 290 - eller hvor mange det var - andre stoffer, der var på listen, hvor vi var godt tilfreds med, at der blev reguleringer.

Igen: Man tog udgangspunkt i det, der var negativt, og fremstillede det, som om det var det værste, i stedet for at sige, at det dog var bedre end det, der var før, selv om vi ikke var tilfredse. Og det er dér, jeg egentlig mener, at miljødiskussionen og EU er gået galt: Enten vil man have det hele, eller også er det noget skidt. Og det er vel sådan, at dér er små skridt bedre end de store, som ikke bliver til noget.

Jeg synes også, at der i debatten i dag og i al fald i den offentlige debat for meget har været den holdning - og jeg tror, det var hr. Steen Gade, der sagde det på en meget fornuftig måde - at vi er eventyrlandet, at det er os, der kan det hele, og alle andre er onde. Det vil jeg godt være med til at gøre op med. Der er faktisk en miljøvenlig trend; der er en miljøvenlig holdning i EU.

Det er jo sådan, at tager vi Europa-Parlamentet, er de vel nøjagtig lige så miljøvenlige, som vi

er, om ikke andet så fordi det er politikere, der også skal genvælges, og befolkningerne er optaget af miljøet. Alene af den grund ligner det vel et nationalt parlament.

Men jeg synes også, hvidbogen om vækst og beskæftigelse viser, at der er et miljøønske. Og jeg synes, vi skal passe lidt på, at vi ikke fremstiller det, som om Danmark overhovedet er det eneste sted i Europa, hvor vi beskæftiger os med miljø og har fundet de vises sten. Jeg mener også, det er vigtigt.

En anden diskussion, vi også er nødt til at tage, er: Hvad hjælper egentlig miljøet mest? Det er vel også rigtigt - det er for at vende tilbage til Enhedslistens meget firkantede holdning, nemlig den, at hvis man ikke får det hele, vil man slet ikke have noget; hvis de ikke gør som Danmark, vil vi slet ikke have noget, så skal hvert land bare have lov til at sejle sin egen sø - men det er vel også rigtigt, at mindre skridt foretaget af alle er bedre, end at vi står med fanen højt hævet, og alle bare sviner videre, som de har gjort før. Dér virker det en gang imellem i diskussionen som om, at hvis ikke alle får det, som vi har det, er det noget skidt.

Jamen sandheden er vel, at det er bedre, at alle landene tager 90 pct. af vores niveau, og at vi så måske også må give os en gang imellem, end at vi står med 100 pct. og de andre med 50 pct. For Europas miljø samlet er det en fordel, og derfor kunne jeg godt tænke mig, at man fik en mere nuanceret debat, selv om jeg godt ved, at unionsmodstandere helst ikke ønsker det, for det er klart, at jo flere skræmmebilleder man hiver frem, jo lettere vil det være at tale mod Unionen.

Miljøgarantien har været nævnt mange gange i dag; jeg skal ikke gå ind og fortolke eller ikke fortolke. Jeg må indrømme, at jeg stadig væk husker, at vi har hørt dén med, at Kommissionen også var indblandet, og alt det halløj. Men det ligger der jo nogle notater om, og det skal jeg ikke gå ind i, bare sige noget, som også hr. Fich tidligere har sagt, og som jeg godt vil gentage, nemlig at nu er miljøgarantien jo det yderste våben. Miljøgarantien er altså det våben, der bliver brugt, når det politiske er faldet sammen, og derfor er det måske ikke det, vi skal koncentrere os så meget om, men om den politiske indsats for at nå det mål, vi gerne vil.

En anden hoveddel af debatten i dag har så handlet om det indre marked og miljø. Dér vil jeg bare sige på CD's vegne, at vi anser det indre marked for at være et af fundamentterne i hele